

DEP1999.98-531-30
TfS 1999, 192

Skatteministeriet, Departementets afgørelse af 29. januar 1999,
j.nr. 98-531-30

Realkreditlån - lagerprincip - realisationsprincip

Realkreditlån kan ikke anses som børsnoteret gæld i relation til KGL § 25, stk. 2.

Departementet har på forespørgsel udtalt, at realkreditlån ikke kan anses som børsnoteret gæld i relation til kursgevinstlovens § 25, stk. 2. Departementet har desuden udtalt, at det i relation til kursgevinstlovens § 26, stk. 3, som hovedregel kan siges, at to eller flere fordringer i fremmed valuta er udstedt på samme vilkår, når der er identitet med hensyn til valuta, rente og løbetid. Herudover er det ikke muligt nærmere at konkretisere, hvornår to eller flere fordringer i fremmed valuta anses for udstedt på samme vilkår. Den nærmere udfyldelse af reglen må derfor ske gennem praksis. Endvidere har Skatteministeriet udtalt, at valutafastkursaftaler indgået i forbindelse med delvis indfrielse ved ordinære og ekstraordinære afdrag efter Skatteministeriets opfattelse kan indfortolkes i kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 3. Endelig har Skatteministeriet udtalt, at afgørelsen i TfS 1998, 433 også omfatter valutafastkursaftaler på lån, der udstedes i én valuta, mens de underliggende obligationer udstedes i en anden valuta, dog forudsat, at valutafastkursaftalen er indgået i samme valuta som lånevalutaen.

Departementet er i en henvendelse blevet anmodet om en afklaring af visse spørgsmål til kursgevinstlovens bestemmelser.

1. Realkreditlån og lagerprincippet

Efter kursgevinstlovens § 25, stk. 2, kan den skattepligtige ved opgørelsen af gevinst og tab på børsnoterede obligationer samt gevinst og tab på ikke-børsnoterede fordringer og gæld, som følger af valutakursændringer, vælge at anvende lagerprincippet i stedet for realisationsprincippet.

Realkreditlån er set fra låntagers side ikke umiddelbart en børsnoteret obligationsgæld, og ordlyden af § 25, stk. 2, efterlader efter Skatteministeriets opfattelse ikke plads til en udvidende fortolkning, hvorefter realkreditlån i denne forbindelse anses som obligationsgæld.

Realkreditlån kan derfor ikke anses som børsnoteret gæld i relation til kursgevinstlovens § 25, stk. 2. Dette indebærer, at for så vidt angår realkreditlån kan kun gevinst og tab udløst af valutakursændringer periodiseres efter lagerprincippet, således at børskursændringer kun kan periodiseres efter realisationsprincippet.

2. Gennemsnitsmetoden i relation til realkreditlån

I henhold til kursgevinstlovens § 26, stk. 3, anvendes en gennemsnitlig anskaffelsessum for gæld i fremmed valuta, der er udstedt på samme vilkår af samme udsteder. Skatteministeriet er blevet anmodet om nærmere at konkretisere, hvornår to eller flere fordringer er udstedt på ens vilkår.

Efter Skatteministeriets opfattelse kan som hovedregel siges, at forudsætningen om samme vilkår er til stede, når der er identitet med hensyn til valuta, rente og løbetid. Det er imidlertid ikke muligt nærmere at konkretisere andre kriterier, der undtagelsesvist kan føre til, at obligationer anses for udstedt på ens vilkår, idet afgørel-

sen i sidste ende beror på et konkret skøn. Den nærmere udfyldelse af reglen må ske gennem praksis.

3. Valutafastkursaftaler til sikring af ordinære og ekstraordinære afdrag

I henhold til kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 3, er gevinst og tab på finansielle kontrakter indgået til kurssikring ved optagelse, refinansiering, rentetilpasning eller indfrielse af realkreditlån fritaget for beskatning efter kursgevinstlovens regler.

I TfS 1998, 433 har Skatteministeriet udtalt, at dette også gælder valutafastkursaftaler, der udbydes i forbindelse med udbetaling og indfrielse af realkreditlån i fremmed valuta.

Efter Skatteministeriets opfattelse kan valutafastkursaftaler indgået også i forbindelse med delvis indfrielse ved ordinære og ekstraordinære afdrag indfortolkes i § 30.

4. Betingelser for valutafastkursaftaler

Baggrunden for afgørelsen refereret i TfS 1998, 433 var en henvendelse fra et realkreditinstitut, der spurgte, om valutafastkursaftaler i forbindelse med udbetaling og indfrielse af realkreditlån i fremmed valuta, hvor de underliggende obligationer udstedes i samme valuta, og hvor betalinger på såvel lån som obligationer finder sted i den pågældende valuta, er omfattet af kursgevinstlovens § 30.

Det var Skatteministeriets opfattelse i sagen, at de pågældende valutakursaftaler er omfattet af kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 3.

Bemærkningen i TfS 1998, 433 skal ikke forstås indskrænkende, således at *kun* hvor både realkreditlånet og de underliggende obligationer er i samme fremmede valuta, vil en valutafastkursaftale være omfattet af § 30.

Skatteministeriet finder derfor, at valutafastkursaftaler på lån, der udstedes i én valuta, mens de underliggende obligationer udstedes i en anden valuta, er omfattet af kursgevinstlovens § 30, stk. 1, nr. 3, dog forudsat, at valutafastkursaftalen er indgået i samme valuta som lånevalutaen.